

LBRIS

We know
books

SANTA MONTEFIORE

Necunoscuta din Paris

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

Hampshire 2012

Martie debutase glorios. Pământul se lepădase de vălul de brumă din zori, iar prin scoarța dură răzbiseră mici mugurași, scoțând la iveală lăstari de un verde crud și flori roz pal. Narcisele galbene răsăriseră din pământul dezghețat și-și deschiseseră corolele strălucitoare, iar soarele luminase cu energie reînnoită. Trilurile păsărelor umpleau atmosfera, iar ramurile copacilor fremătau din nou de agitația construirii de noi cuiburi. Fusese un început de primăvară triumfător.

Fairfield Park nu arătase niciodată mai frumos. Ridicat pe un teren agricol fertil, conacul în stil iacobin¹ era înconjurat de pajști întinse, de păduri seculare, pline de viorele, și de câmpuri de culturi înfloritoare, pe care creșteau din belșug și gălbenelele. Exista un mare lac ornamental, unde broaștele își creaseră sălașuri printre tufele de pipirig, iar peștișorii aurii înotau printre frunzele de nuferi. Fagi falnici protejau casa de vânturile ostile ale iernii, adăpostind primăvara sute de narcise sălbatice. O bufniță de hambar își făcuse cuib în scorbura unui măr și se hrănea cu șoarecii și cu șobolanii de la fermă și din magazia de lemne, iar sus pe deal, supraveghind totul cu răbdarea unui bătrân înțelept, o construcție excentrică de piatră, abandonată, denumită *folly* în limbajul arhitecților, era ascunsă vederii, ca o comoară uitată.

Lăsată pradă uzurii datorate intemperiilor și trecerii timpului, mica și încântătoare construcție rămânea un observator pasiv, încrezătoare că, într-o bună zi, o mare nevoie avea să-i atragă pe oameni spre ea așa

---

¹ Stil derivat din arhitectura britanică, denumit după regele Iacob I al Angliei, care a domnit la începutul anilor 1600; caracterizat printr-un aspect medieval, finisaje în culori întunecate și decorațiuni sculptate în stil italian.

cum atrage lumina sufletele pierdute. În zilele acelea însă, nimeni dintre cei din vale nu arunca măcar o privire zidurilor de culoarea mierii și coloanelor elegante, robuste, pentru că moșia era cufundată în negura grea ce se așternuse peste ea ca un giulgiu. În acea zi anume, până și păsările tăceau. Era ca și cum primăvara își pierduse dintr-odată voința.

Motivul acelei melancolii era dricul negru, strălucitor, care aștepta pe alea pietruită din fața casei. Înăuntru, trupul lordului Frampton, patriarhul casei, zăcea rece și fără viață într-un sicriu simplu din lemn de stejar. Vârtejuri de negură se învolburau în jurul trăsorii precum niște tentacule hrăpărete ale morții, nerăbdătoare să îngroape trupul inutil în adâncul pământului, iar pe treptele ce coborau dinspre intrare, cei doi dogi germani ai lordului stăteau solemni și neclintiți ca două statui de piatră, cu capetele odihnindu-li-se, triste, pe labele din față și cu ochii lor melancolici privind fix sicriul. Știa din intuiție că stăpânul lor n-avea să se mai întoarcă acasă.

În casă, Lady Frampton stătea în fața oglinzii din hol, aranjându-și pe cap o pălărie mare, neagră. Oftă privindu-și imaginea și-și simți inima, și așa îndoliată, parcă și mai grea la vederea ochilor ce o priveau din oglindă cu resemnarea obosită a unei femei bătrâne. Avea fața mânjită acolo unde lacrimile curseseră fără stavilă din clipa aflării vestii morții subite a soțului ei în Alpii Elvețieni, cu zece zile în urmă. Șocul îi făcuse pielea să pălească și apetitul să-i dispară, așa că avea acum obrajii supti, chiar dacă trupul ei voluptuos nu se uscuse. Se obișnuise cu absența lordului în timp ce acesta își hrănea pasiunea de a escalada mării munți ai lumii, însă acum casa reverbera de o altfel de tăcere, una asurzitoare, incomodă, ce răsuna prin încăperile spațioase ca o prevestire sumbră cum că acea situație avea să devină permanentă.

Tocmai își netezea paltonul când fiul ei, acum noul Lord Frampton, veni din salon și intră în hol.

–Ce fac acolo, înăuntru, David? întrebă ea încercând să-și mascheze jalea, măcar până când ajungea la biserică. O să întârziem.

David o privi cu tristețe.

–N-avem cum să întârziem, mamă, răspunse el, cu aceeași jale oglindită în ochii lui negri. Tata e... mă-nțelegi... murmură, privind spre fereastră.

–Nu, ai dreptate, desigur!

Ea se gândi la George, aflat în dricul de afară, și simți un nod în gât. Se întoarse spre oglindă și începu să-și aranjeze din nou pălăria.

–Totuși, toată lumea o să aștepte după noi. Și e îngrozitor de frig.

O clipă mai târziu, fiul ei cel mijlociu, Joshua, apăru din salon împreună cu soția lui cea distantă, Roberta.

LBBIS

We know
books

– Ești bine, mamă? o întrebă el, găsind penibilă emoția unei astfel de împrejurări.

– Doar nerăbdătoare să terminăm odată, interveni David, enervat.

Joshua își îndesă mâinile în buzunare și-și gârbovi umerii. În casă era frig. Se duse lângă focul din hol, unde niște bușteni mari și niște vrejuri contorsionate de iederă trosneau de zor în vatră.

– Ce fac acolo, înăuntru? întrebă mama lui din nou, privind înspre salon.

Nu putea auzi vocea înceată a fiului ei mai mic, Tom, și nici consoanele formidabile ale soacrei ei, care nu se mai oprea din vorbit.

– Bunica cere ca Tom să-i arate cum să folosească telefonul mobil pe care i l-a dat el, a răspuns Joshua.

– Acum? Nu poate aștepta până mai târziu? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i de durere.

– Își termină băuturile, Antoinette, spuse Roberta, pufnind dezaprobat. Deși nu sunt sigură că Tom ar trebui să bea, cu tot istoricul lui, nu-i așa?

Antoinette se zburli și se duse la fereastră.

– Cred că măcar azi Tom are voie să consume orice își dorește, răspunse ea tăios.

Roberta își țuguie buzele și-și dădu ochii peste cap, privind-și soțul, un gest pe care presupuse în mod greșit că soacra ei nu-l putea vedea. Antoinette o urmări aranjându-și în fața oglinzii toca pretențioasă, cu pene, și se întrebă de ce alesese fiul ei să se însoare cu o femeie ai cărei pomeți erau atât de ascuțiți, încât ar fi putut străpunge și prin piatră.

În cele din urmă, Tom apăru în hol împreună cu bunica lui, care tocmai își punea telefonul în poșetă, pe care apoi o închise. El îi zâmbi tandru mamei lui, iar Antoinette se simți imediat un pic mai bine. Fiul ei cel mai mic avusese întotdeauna puterea de-a o înveseli ori întrista, în funcție de dispoziția sau de starea lui de sănătate. Un păhărel de vin nu-i dăunase, iar ea ignoră cârtelile raționamentului ei, care îi spunea că Tom n-ar fi trebuit să consume deloc alcool. Gândurile îi zburară din nou la soțul ei, amintindu-și cum reușise el să-i telefoneze din tabăra de la Annapurna doar ca să afle cum îi mergea lui Tom după o săptămână deosebit de proastă, pe care o avusese în urma unei despărțiri. Antoinette simți cum i se umpleau din nou ochii de lacrimi și-și scoase batista din buzunar. George fusese un om foarte *bun*.

– N-ai oprit căldura, nu-i așa? exclamă bătrâna Lady Frampton, acuzator. *Eu* nu las niciodată să se facă atât de îngrozitor de frig!

În rochia ei neagră, lungă, cu pălăria aceea neagră cu boruri mari și cu boleroul de blană de nură, Margaret Frampton arăta de parcă

ar fi intenționat să meargă neinvitată la o petrecere de Halloween, și nu la funeraliile propriului fiu. În jurul gâtului, la încheietura mâinii și atârându-i de lobii urechilor ca niște țurțuri elaborați, ea purta superbe bijuterii ale familiei Frampton, achiziționate din India, în 1868, de către primul Lord Frampton pentru soția lui, Theodora, și transmise din generație în generație până la George, care i le împrumutase mamei lui pentru că soția lui refuza o asemenea extravagantă afișare a bogăției. Bătrâna Lady Frampton n-avea astfel de rezerve și purta bijuteriile oricând se iva o ocazie potrivită. Antoinette nu era sigură că înmormântarea fiului lui Margaret era chiar o astfel de ocazie.

–Căldura e pornită, Margaret, și toate focurile sunt aprinse.

–Cred că mama are dreptate, interveni Tom, privind pe fereastră. Uitați-vă la ceața asta! Cred că toată moșia e în doliu.

–Eu am pierdut mai mulți oameni decât pot număra, spuse Margaret în timp ce trecea pe lângă Antoinette. Dar nimic nu este mai rău decât să-ți pierzi un fiu. Și *unicul* fiu. Nu cred că o să-mi revin vreodată. Și te-ai aștepta ca măcar să fie cald în casă!

Harris, bătrânul majordom care era în slujba familiei de mai bine de treizeci de ani, deschise ușa de la intrare, iar bătrâna Lady Frampton ieși în ceață, strângându-și boleroul de blană peste piept.

–O, Doamne, oare o să reușim să ajungem la biserică? se întrebă ea, rămânând în capul scării de piatră și contemplând ceața. E groasă ca un terci!

–Bineînțeles că o să ajungem, bunico, o asigură Tom, luând-o de braț ca s-o ajute să coboare treptele.

Dogii germani rămăseseră încremeniți sub greutatea mahnirii lor. Margaret privi sicriul și se gândi cât de teribil de părăsit arăta, dincolo de geamurile dricului. Pentru o clipă, mușchii încordați ai maxilarului i se relaxară, iar bărbia începu să-i tremure. Își ridică umerii și se îndreptă, privind în altă parte. Durerea nu era ceva ce împărtășeai cu ceilalți.

Șoferul luă poziție de drepti atunci când Tom își ajută bunica să urce într-una dintre limuzinele Bentley. Roberta îi urmă, supusă, însă Antoinette rămase în urmă.

–Tu du-te, Josh, spuse ea. Tom și David vin cu mine.

Joshua urcă pe locul din față. S-ar fi crezut că moartea tatălui lui avea să le unească pe cele două femei, dar ele păreau să își fie la fel de ostile una celeilalte ca întotdeauna. Le ascultă pe mama și pe soția lui vorbind în spate și se întrebă de ce oare nu reușea mama lui să se înțeleagă cu Margaret așa cum o făcea Roberta.

–Femeia aia e atât de obositoare, se plânse Antoinette, ștergându-și cu grijă ochii pe când mașina lor pornea pe alee în urma dricului, trecând

LIBRIS

We know
books

de porțile de fier decorate cu blazonul familiei, cu un leu și un trandafir. Arăt foarte răvășită? îl întrebă ea pe Tom.

–Arăți bine, mamă. Nu s-ar cuveni să arăți prea dichisită astăzi.

–Presupun că nu. Totuși, o să vină toată lumea.

–Și toată lumea o să se întoarcă aici, mormăi David de pe scaunul din față. Nu agreea ideea că trebuia să facă față unei ocazii sociale.

–Cred că o să avem cu toții nevoie de un pahar de tărie, spuse ea bătându-l ușor pe Tom peste mână și dorindu-și să nu fi vorbit despre alcool. Chiar și tu. Mai ales astăzi.

Tom râse.

–Mamă, încetează să-ți mai faci griji din cauza mea! Câteva pahare n-o să mă omoare.

–Știu. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Mă întreb cine a venit, zise ea, schimbând subiectul.

–Sper să nu trebuiască să conversez cu toate oribilele mătuși ale tatei și cu toate rudele alea plicticoase pe care le-am evitat atâția ani, spuse David. N-am chef deloc de o petrecere.

–Nu e o petrecere, dragule, îl corectă mama lui. Oamenii vor, pur și simplu, să-și arate respectul.

David privea, mâhnit, pe fereastra mașinii. Abia dacă vedea gardurile vii de pe marginea drumului care îi purta spre orașul Fairfield.

–Nu poate lumea, pur și simplu, să ne lase în pace și să plece acasă după aceea?

–Sub nici o formă! E politicos ca, după înmormântare, să inviți acasă prietenii și rudele tatălui tău. O să ne mai ridice moralul.

–Superb, mormăi David, morocănos. Nici nu-mi trece prin minte o modalitate mai bună de-a trece peste moartea tatei decât o chermезă împreună cu o șleahță de boșorogi.

Mama lui începu din nou să plângă.

–Nu-mi îngreuna și mai mult situația, David!

El privi în spatele scaunului pe care ședea și se mai înmuie.

–Scuze, mamă! N-am vrut să te supăr. Dar pur și simplu n-am chef să fac pe amabilul acum, atâta tot.

–Nici noi, dragule.

–În clipa asta, aș vrea doar să jelesc de unul singur.

–Aș face moarte de om pentru o țigară, spuse Tom. Crezi că am timp pentru una, repede, în spatele bisericii?

Limuzina opri în fața bisericii medievale Sfântul Petru. Șoferul deschise portiera din spate, iar Antoinette așteptă ca Tom să vină și s-o ajute să coboare. Își simțea picioarele fără vlagă și nesigure. O vedea pe soacra ei înaintând către intrarea în biserică, pe aleea pietruită. Acolo,

doi dintre verii lui George o salutară solemn. Ea nu plângea niciodată în public, își zise Antoinette cu amărăciune. De fapt, ea se îndoia și că Margaret ar fi fost în stare să plângă în particular, întrucât bătrâna doamnă considera că era deosebit de înjositor să-ți arăți sentimentele. Chiar strâmba din nasul ei aristocratic la vederea generației de tineri pentru care era ceva normal să plângă, să verse lacrimi și să se tânguiască pentru semeni. Îi condamna pe tineri pentru pretențiile lor, făcându-i mare plăcere să le spună nepoților că pe vremea ei oamenii aveau mai multă demnitate. Antoinette știa că Margaret o disprețuia pentru că nu contenea cu suspinatul, însă nu se putea opri, nici măcar ca să-i facă pe plac soacrei ei. Dar își șterse ochii înainte să coboare din mașină și trase aer adânc în piept. Bătrâna Lady Frampton nu era îngăduitoare cu afișarea în public a emoțiilor.

Antoinette urcă pe alee flancată de cei doi fii ai ei, gândindu-se ce mândru ar fi fost George de băieții lui. Tom, atât de chipeș și de rebel, cu părul blond, des, al tatălui său, și cu ochii aceia azurii, limpezi, și David, care nu semăna deloc cu tatăl lui, dar era înalt, magnetic și mai mult decât capabil să-i poarte titlul și să-i conducă moșia. În fața lor, Joshua dispăruse deja în biserică, împreună cu Roberta. Fiul lor mijlociu era inteligent și ambițios, clădindu-și singur un renume în City și făcând totodată bani frumoși. George îi respectase hotărârea, chiar dacă nu înțelesese de ce și alăsese fiul lui o carieră atât de lipsită de aventură. George fusese un bărbat care adorase peisajele neîmblânzite. Terenul din beton de la Square Mile îi transformase spiritul într-un stâlp de sare, ca pe soția lui Lot.¹

Antoinette contemplă zidurile de cremene ale bisericii, amintindu-și multele momente fericite pe care le trăiseră acolo. Botezurile copiilor, căsătoria lui Joshua, botezul fiicei acestuia, Amber, cu doar un an în urmă – Antoinette nu se așteptase să vină acolo pentru *asta*. Cel puțin nu pentru următorii treizeci de ani. George avea doar 58 de ani.

I-a salutat pe verii lui George și, cum ajunsese ultima, îi urmă pe aceștia în biserică. Înăuntru, aerul era greu de la căldura trupurilor și de la mirosul de parfum. Lumânările pâlpâiau pe pervazurile late ale ferestrelor, iar luxuriantele aranjamente de flori de primăvară umpleau biserica cu miresme de liliac, de frezii și de narcise. Reverendul Morley o salută cu un zâmbet plin de simpatie. Îi strânse mâna între mâinile lui moi ca un aluat dospit și murmură niște cuvinte de consolare, deși Antoinette nu le auzi din cauza țiuitului care îi răsuna în urechi precum

¹ Personaj biblic, nepotul lui Avraam, salvat de doi îngeri din mijlocul prăpădului de foc și de pucioasă abătut din cer asupra Sodomei

IBDIS

We know
books

un tril de vioară dezacordată. Clipi ca să-și împiedice lacrimile să curgă și-și aminti de vizita reverendului la ei acasă, chiar înainte ca ea să primească teribila veste. Ce bine dacă ar fi putut să dea timpul înapoi înainte de acel moment...

Fiecare clipă din ultimele zece zile părea să fi condus în acel punct. Fuseseră atâtea de făcut! David și Tom zburaseră tocmai din Elveția, aducând cu ei trupul neînsuflăit al tatălui lor. Joshua și Roberta organizaseră funeraliile. Antoinette se ocupase ea însăși de aranjamentele florale, neavând încredere în capacitatea nuroii ei londoneze de a face diferența dintre un fir de liliac și unul de crin, iar sora ei, Rosamunde, o ajutase la alegerea imnurilor religioase. Acum, că ziua aceea sosise, Antoinette se simțea ca și cum ar fi pășit într-o altă viață, una fără George. Se prinse de brațul lui Tom și păși nesigur pe culoarul dintre strane. Îi auzi pe cei din congregație șușotind pe măsură ce trecea pe lângă ei, dar nu îndrăzni să privească pe careva în ochi, de teamă ca nu cumva compasiunea lor s-o tulbure din nou.

În vreme ce Tom le salută pe mătușile tatălui său, David o instală pe mama lui în primul rând. El privi congregația și recunoscă majoritatea chipurilor – cunoștințe și prieteni îmbrăcați în negru și arătând cu toții asemănător de triști. Apoi, dintre toate acele chipuri cenușii, livide, unul luminos, proaspăt ieși în evidență precum o piersică pârguită într-un copac, iarna. Ea se uită țintă la el cu niște ochi uluitor de cenușii, plini de compătimire. David o privi, la rândul lui, hipnotizat. Observă cascada neglijentă de bucle blonde care i se revărsa pe umeri, textura moale, cremoasă a pielii ei, iar inima i se opri preț de o clipă. Era ca și cum o lumină s-ar fi aprins în bezna din sufletul lui. Nu părea potrivit să zâmbească, dar lui David chiar asta îi venea să facă și și-o dorea chiar foarte mult. Așa că afișă un zâmbet resemnat, iar ea făcu la fel, exprimându-și în tăcere mâhnirea pentru pierderea lui.

Ieșind iarăși din biserică, fiindcă, împreună cu frații și cu verii lui, trebuia să aducă sicriul înăuntru, David privi înapoi spre blonda misterioasă, întrebându-se care fusese rolul ei în viața tatălui său. De ce nu se mai întâlniseră până atunci? Nu-și putea stăpâni exaltarea care îl înălța, din mocirla durerii, către un loc luminos și fericit. Oare asta numeau oamenii „dragoste la prima vedere”? Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla așa ceva, înmormântarea tatălui lui era cea mai nepotrivită.

Phaedra Chancellor știa cine era David Frampton, pentru că își făcuse temele. David, cel mai mare dintre cei trei fii, avea 29 de ani, era necăsătorit și locuia într-o casă de pe moșia Fairfield, a cărei fermă o administra. Studiase la Cirencester Agricultural College, fiindcă, dacă

tatăl lui considerase viața de moșier absolut searbădă, David se simțea la țară precum peștele în apă.

Phaedra îi cunoștea pe fiii lui George doar din fotografii. Tom era, fără îndoială, cel mai arătos. El moștenise de la tatăl lui ochii albaștri și forma poznașă a gurii. Însă David arăta mai bine în realitate decât își imaginase ea. Era mai puțin ferchezuit decât Tom, cu părul lui castaniu zbârlit, cu ochi negri și cu un nas mare, acvilin, deloc fotogenic. De fapt, avea trăsături neregulate, neobișnuite, și care, totuși, luate în ansamblu, erau cumva atrăgătoare. În plus, moștenise farmecul tatălui său, acel magnetism intangibil care atrăgea privirea. Joshua, pe de altă parte, avea o înfățișare mai convențională, cu o față genetic frumoasă și, în consecință, ușor de uitat.

Phaedra își lăsă privirea pe programul slujbei și ochii i se împăienjeniră la vederea chipului lui George imprimat pe copertă. Fusesse mai frumos decât toți fiii lui la un loc. Clipi ca să alunge amintiri dureroase, uitându-se lung la imaginea bărbatului pe care ajunsese să-l iubească. Îi putea vedea pe Tom și pe Joshua oglindiți în trăsăturile lui, dar nu-l putea vedea pe David. El semăna cu mama lui.

Își trase nasul, iar apoi și-l șterse cu o batistă de hârtie. Julius Beecher, avocatul lui George, care ședea lângă ea, o bătu cu palma peste genunchi.

– Ești bine? șopti el, iar ea își înclină capul în semn de încuviințare. Ai emoții?

– Da.

– Nu-ți face griji, o să fie bine.

– Nu cred că e ziua potrivită să arunc bomba, Julius, rosti ea printre dinți, după ce muzica începu să umple biserica.

– Mă tem că n-ai cum să scapi de asta. Tot vor afla, mai devreme sau mai târziu. Și, în plus, tu ai vrut să fii aici.

– Știu. Ai dreptate. Am vrut foarte mult să fiu aici. Dar mi-aș fi dorit să nu trebuiască să dau ochii cu familia.

Corul păși lent pe culoarul dintre bănci, interpretând „Lacrimosa” lui Mozart. Glasurile angelice reverberau între zidurile de piatră, înălțându-se, într-un crescendo vibrant, până la tavanul boltit. Flăcările lumânărilor pâlpăiră în urma mișcării bruste care tulbură aerul, iar o surprinzătoare rază de soare pătrunse prin vitraliile ferestrelor, căzând pe sicriul care venea, încet, în urma corului.

Antoinette abia mai putu să-și înăbușe emoțiile. Simțea că inima avea să-i plesnească în curând de atâta jale. Se uită la strana în care ședea mătușile lui George, Molly și Hester, prima fiind pe atât de slabă pe cât era cealaltă de grasă, dar ambele având aceeași atitudine rece a bătrânei Lady Frampton. Nici măcar Mozart nu era în stare să le străpungă

armura de oțel a autocontrolului. Antoinette era recunoscătoare pentru prezența surorii ei, Rosamunde, care, cu vigoarea unei femei de clasă mijlocie, bocea în strana din spate.

Antoinette simți cum i se oprește un suspin în piept. Îi era imposibil să-și imagineze că soțul ei cel activ, cel plin de viață, se afla între scândurile acelea înguste de stejar. Că avea să fie în curând îngropat în pământul rece, singur, fără nimeni care să-l consoleze, iar ea n-avea să-i mai simtă vreodată căldura pielii și tandrețea mângâierii. La gândul acela insuportabil, lacrimile începură să-i șiroiască fără stavilă. Privi în strană și văzu profilul dur ca piatra al soacrei ei. Dar nu-i mai păsa de ce anume credea bătrâna doamnă despre ea. Se conformase regulilor de dragul lui George, dar acum el se dusesse, putea să plângă până când îi secau lacrimile dacă așa voia.

După ce slujba se încheie, congregația rămase pe loc până ce membrii familiei ieșiră. Antoinette merse cu Tom, sprijinindu-se cu toată greutatea de brațul lui, în vreme ce David își escorta bunica. El trecu pe lângă strana în care misterioasa blondă se ștergea la ochi, dar nu-și lăsă privirea să zăbovească. Spera cu disperare că urma să vină și ea la ceai.

Afară, ceața se ridicase, iar petice de cer senin luminau bolta cu un optimism reînnoit. Iarba strălucea în petice care apăreau efemer în lumina razelor de soare și păsările ciripeau din nou prin copaci.

– Cine-i blondă? întrebă Tom, apropiindu-se de David.

– Care blondă? întrebă și David, nonșalant.

Tom chicoti:

– Blondă aia foc de frumoasă, pe care n-aveai cum să n-o observi, la vreo șase strane în spate. Ce vulpiță! Datorită ei, ziua s-a înveselit brusc.

– Haide, dragule! Să nu zăbovim prea mult în curtea bisericii, spuse Antoinette, tânjind după intimitatea limuzinei ei.

Cei doi frați se uitară în urma lor, însă congregația nu se grăbea să iasă.

Margaret pufni, nerăbdătoare:

– Du-mă la mașină, David, ordonă ea. O să-i salut pe oameni acasă.

O luă înainte, iar David nu mai avu de ales și o escortă de-a lungul aleii. Cât timp ea își instalează dosul mare pe bancheta din spate, privirea lui David se întoarce din nou către biserică, unde congregația se revărsa acum pe pajiște. Căută zadarnic buclele dalbe în marea de negru.

– Haide, haide, nu te mai moșmondi! Bravo, iată-i și pe Joshua, și pe Roberta! Spune-le să se grăbească! Trebuie să beau ceva.

– Frumoasă slujbă, spuse Roberta, urcând în mașină lângă Margaret.

– Superbă, fu de acord Margaret. Deși reverendul Morley nu se mai oprea, nu credeți?

– Tuturor le place sunetul propriilor voci, spuse Joshua.

– De-aia sunt preoți, adăugă Roberta.

– Mie mi s-a părut că ceea ce a zis despre tata, cum că era prietenul tuturor, a fost cât se poate de adevărat, a continuat Joshua, urcându-se pe locul de lângă șofer. Tata a iubit oamenii.

Roberta a dat din cap în semn de aprobare.

– O, într-adevăr, a fost un om teribil de prietenos.

– I-am organizat o ceremonie de adio frumoasă, nu crezi, bunico?

– Da, i-ar fi plăcut, spuse Margaret cu glas scăzut, întorcându-și fața către fereastra mașinii.

David se întoarce la Fairfield Park împreună cu mama lui și cu Tom. De îndată ce soarele spulberase ceața, casa revenise la obișnuita-i splendoare. Bertie și Wooster, dogii germani, îi așteptau pe trepte. Se părea că soarele îi binedispusese și pe ei, pentru că veniră în fugă la mașină, dând din cozi.

Harris deschisese portiera, iar Mary, menajera lui Lady Frampton, apărură în antreu alături de fiica ei, Jane, purtând în mâini tăvi pline cu pahare de vin. Focul încălzise casa, în sfârșit, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestrele mari, zăbrelete. Casa avea o atmosferă foarte diferită față de cea din care membrii familiei plecaseră cu doar câteva ore în urmă, ca și cum ea ar fi acceptat plecarea stăpânului și se pregătea să îmbrățișeze noua ordine.

David și Tom se duseră lângă focul din salon. David își turnă un pahar de whisky, iar Tom sorbi dintr-un pahar de vin de Burgundia, fumând pe furis, în același timp, o țigară. Mama și bunica lui detestau fumatul în casă, aceasta fiind una dintre puținele păreri pe care le aveau în comun. Încetul cu încetul, încăperea se umplu de invitați, iar aerul se încinse și deveni înăbușitor. La început, atmosfera fu apăsătoare, însă, după un pahar sau două de vin, conversațiile se mutară de la George și de la moartea lui prematură, invitații începând din nou să râdă.

Ambii frați se uitau după misterioasa blondă. David avea avantajul înălțimii, așa că putea vedea peste mulțime. Însă, fiind mai respectuos decât fratele lui, se trezi prins mai întâi într-o conversație cu strămătușa Hester și apoi într-una cu reverendul Morley. Tom își aruncase chiștocul țigării în foc, iar acum stătea sprijinit de polița căminului, privind, nepolitic, peste umărul strămătușii Molly, în timp ce aceasta încerca să-i pună întrebări despre clubul de noapte pe care el îl administra la Londra.

În cele din urmă se ivi și misterioasa musafiră, arătând precum o lebădă printre lișițe. Tom o abandona pe Molly în mijlocul conversației. David făcu tot posibilul să se concentreze la povestea încâlcită a reverendului Morley, încercând totodată, nerăbdător, să se sustragă.

Brusc, Phaedra se simți foarte încordată. Luă o gură mare de vin și își făcu loc în mijlocul mulțimii. Julius îi cuprinse cotul în palmă, hotărât să n-o piardă, și o împinse, delicat, mai adânc în grămadă. Ea își plimbă privirea prin încăpere și văzu numai amănunte deosebit de frumoase. Tavanele erau înalte, cu stucaturi magnifice, iar un impresionant candelabru de cristal domina tot salonul, sclipind ca mii de lacrimi. Tablouri în rame aurite atârnav de pereții tapetați cu mătase, iar mesele erau încărcate de obiecte cu aspect prețios. Abajururi cu garnituri de ciucuri luminau delicat deasupra unor veioze din porțelan de China, iar pe pianul cu coadă, printre fotografiile de familie în rame de argint, trona o întregă colecție de orhidee purpurii. Ai fi zis că membrii familiei Frampton, generații la rând, colecționaseră lucruri frumoase din toată lumea și le așezaseră acolo, indiferent de culoare ori de temă. Podeaua era un mozaic de covoare, pe sofale zăceau îngrămădite maldăre de perne, fotografiile înrămate atârnav pe pereți în colaje înghesuite, o bibliotecă plină cu cărți se înălța până în tavan, iar vitrinele ticsite cu vase pictate și cu piepteni de fildeș dădeau încăperii un aer victorian. Nimic nu se asorta, însă toate acele părți se contopeau într-un întreg armonios. Viața lui George se depănase acolo, alături de familie, iar ea, Phaedra, nu făcuse parte din acea viață. Tocmai când era gata să izbucnească iarăși în plâns, chipul surâzător al lui Tom apără în fața ei la fel de brusc precum capul fantomatic, ivit prin magie, al unei pisici de Cheshire.

– Bună, eu sunt Tom, spuse el întinzându-i mâna și aruncându-i o privire languroasă. M-am tot întrebat cine ești.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru atitudinea lui prietenoasă.

– Sunt Phaedra Chancellor, răspunse ea.

– Americancă, spuse el ridicând dintr-o sprânceană, surprins.

– Canadiancă, de fapt.

– Aha, canadiancă!

– E de rău?

– Nu. De fapt, îmi plac canadienii.

Ei i se păru caraghios felul neglijent în care el trăgăna vocalele.

– Ce noroc!

– Bună, Tom, îi întrerupse Julius, iar apoi cei doi bărbați își strânseră mâinile. Frumoasă slujbă, adăugă avocatul.

– Da, chiar a fost foarte frumoasă, fu de acord Phaedra.

Tom nu-și amintea să mai fi văzut vreodată niște ochi atât de impresionant de frumoși. Erau de un albastru-cenușiu limpede, aproape turcoaz, încadrați de gene dese și frumos depărtați, ceea ce conferea chipului ei o fermecătoare inocență.

– Ia spune-mi, de unde îl cunoșteai pe tata? o întrebă el.

Phaedra se uită la Julius, neliniștită.

–Păi... începu ea.

Tocmai când era pe punctul să răspundă, apăru David, iar vorbele i se opriră în gât.

–O, aici erai, Tom? întrebă David, însă ochii i se opriră asupra Phaedrei, căreia îi zâmbi cu indiferență, ca și cum ar fi dat peste ea din întâmplare. Eu sunt David, se prezentă el.

Însă până la urmă ochii îi rămaseră ațintiți la ea, sorbindu-i frumusețea ca și cum ar fi fost nectarul zeilor.

–Phaedra Chancellor, spuse ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse, savurând căldura pielii ei preț de o clipă prelungită.

–Bună, David, îi întrerupse Julius, iar David trebui, deși n-ar fi vrut, să dea drumul mâinii Phaedrei. Unde e Lady Frampton?

–O, salut, Julius! Nu te-am văzut la biserică.

–Ei bine, *sunt* aici, răspunse Julius pe un ton iritat, fiind foarte frustrat din cauză că era scund. Trebuie să-i vorbesc lui Lady Frampton. Tu ești ăla înalt, David. Vezi dacă o poți zări de la splendida ta înălțime.

David se uită în jos, la chelia lucioasă a lui Julius și la fruntea lui roșie, asudată, și se gândi că arăta foarte dickensian în costumul lui de doliu și cu cravata neagră.

–Nu-i aici. Poate că e în antreu.

–Atunci, haide s-o căutăm! Vreau să i-o prezint pe Phaedra.

Tom și David și-ar fi dorit amândoi ca Julius să plece și s-o caute singur pe mama lor, însă avocatul cel durduliu cuprinse cu brațul talia Phaedrei și o escortă afară din salon. Curioși și furioși, cei doi frați îi urmară.

Până la urmă, o găsiră pe Antoinette în bibliotecă, unde se refugiase împreună cu sora ei, Rosamunde. Țineau în mâini câte un pahar de vin și ședeau la masa de lucru a lui George, discutând cu glas scăzut.

–Of, mi-ați descoperit ascunzătoarea, spuse Antoinette, adunându-se. Era limpede că plânsese din nou.

–Am venit aici ca să avem un pic de liniște. E foarte aglomerat dincolo, explică Rosamunde cu vocea ei gravă, stridentă, sperând ca ei să înțeleagă aluzia și să plece.

Antoinette o văzu pe străina dintre ei și încremeni.

–Bună ziua, spuse ea, ștergându-și ochii. Ne cunoaștem?

–Nu, nu ne cunoaștem, răspunse Phaedra.

–Phaedra Chancellor, interveni David, încă năucit de forța farmecului ei.

–O, răspunse Antoinette zâmbind afabil. Și de unde...

Se încruntă, nedorind să fie nepoliticoasă, iar Julius se folosi de ocazie.

LIBRIS

We know
books

– Dragă Lady Frampton, nu sunt sigur că acesta e momentul potrivit să fac prezentările. Dar știu că Lord Frampton a dorit foarte mult să vă cunoașteți. De fapt, chiar intenționa asta înainte să... ei bine... șovăi el, dregându-și glasul. Știu că asta ar fi dorit.

– Nu înțeleg, răspunse Antoinette, părând dezorientată. Ce legătură are domnișoara Chancellor cu soțul meu?

Phaedra îl privi pe Julius, căutându-i sprijinul. Acesta dădu discret din cap. Ea inspiră adânc, știind din instinct că răspunsul ei nu era nici așteptat, nici binevenit. Dar se gândi la iubitul ei George și-și făcu curaj.

– Eu sunt fiica lui, spuse ea, luptându-se cu impulsul de-a o lua la fugă. George a fost tatăl meu.